

БРЕМЕНСКИ МУЗИКАНТИ

Неки човјек имао магарца који је дуго година покорно носио вреће у млин и чија је снага сада била при крају, па је био све слабији у послу. Тада његов господар науми да га се некако ријеши. Магарац примијети шта му се спрема, па побјеже и упути се у Бремен.* Тамо би, мислио је, могао постати градски музикант. Кад је прешао један дио пута наиђе на пса који је лежао крај друма и дахтао као неко ко се добро натрчао.

- Што толико дахћеш, Шарове? - упита магарац.

- Стар сам и све слабији, - одговори пас – па не могу више у лов и господар хоће да ме убије. Зато сам стругнуо. Како сада да зарадим хљеб?

- Знаш шта, - рече магарац - ја идем у Бремен и постаћу тамо градски музикант. Пођи са мном па се и ти запосли као музичар. Ја ћу свирати на тамбурици а ти ударај у бубањ.

Пас се обрадова, па му се придружи. Нису дуго пјешачили кад - угледаше мачка како сједи крај пута натмурен као три кишна дана.

- Ој, шта је то теби кренуло низбрдо, мацане? - упита магарац.

- Ко би био весео кад му раде о глави, - одговори мачак. - Пошто сам набрао година и зуби ми отупјели, па више волим у запећку да предем него да ловим мишеве, господарица хтједе да ми свеже камен о врат и утопи. Ево сам стругнуо, али сад би ми добар савјет вриједио злата: шта ћу са собом?

- Хајде с нама у Бремен, ти се бар разумијеш у ноћну музику, па можеш тамо постати градски музикант.

Мачку ово поласка и пође с њима. Ускоро три бјегунца наиђоше на неко двориште на чијој капији чучи пијетао и крешти колико га грло носи.

- Што толико крештиш, уши ћеш нам пробити, - рече магарац. - Шта ти је?

- Сутра је недјеља, - рече пијетао, - долазе гости, а домаћица нема милости, наредила кухарици да мене спреми у чорби. Вечерас ће ми одрубити главу, па крештим колико могу, док год могу.

- Ма, пусти ти то, црвенглави, - одмахну магарац - пођи с нама, ми идемо у Бремен, а од смрти боље свугдје ћеш наћи. Ти имаш звучан глас, па кад будемо заједно музицирали, добро ћеш нам доћи.

Пијетао прихвати приједлог па сви заједно наставише пут. Како је до Бремена било више од једног дана хода, свратише пред вече у неку шуму да ту преноће. Магарац и пас легаше под једно велико дрво, мачак се попе изнад њих на грану, а пијетао одлети до самог врха гдје му је било најсигурније. Прије него што заспа, погледа он још једанпут на све стране. Како му се учини да у даљини види неку свијетлу тачку, довикну својим друговима да је, изгледа, у близини нека кућа, јер се види свјетло. Магарац рече:

- Треба поћи тамо, ово је лоше коначиште.

Пас помисли како би му добро учинила која коска и мало меса на њој. Тако кренуше према свјетлу које је бивало све јаче и све веће постајало, док не стигаше пред освијетљену разбојничку кућу. Магарац, као највећи, приђе прозору и погледа унутра.

- Шта видиш, Сивоњо? - упита пас.

- Хммм, шта видим? - одговори магарац. - Видим постављен сто са лијепим јелом и пићем и разбојнике како сједе и госте се.
- То би било нешто за нас - рече пијетао.
- Е, да нам је како унутра! - замисли се магарац.

Посавјетоваше се шта да ураде како би растјерали разбојнике и најзад смислише: магарац ће предњим ногама стати на прозор, пас ће скочити на магарчева леђа, мачак ће успузати на пса и најзад ће пијетао узлетјети мачку на главу. Кад то урадише, почеше на уговорени знак заједнички музицирати: магарац зањака, пас залаја, мачка замрњаука а пијетао закукурака, па се сурваше кроз прозор у собу да су стакла зазвечала. На ту ужасну дреку разбојници скочише, помислише да то долазе духови и навратанос побјегоше у шуму. Четири другара сједоше за трпезу, навалише на преостала јела и наједоше се као да ће четири седмице гладовати.

Кад четири музиканта завршише с јелом, погасише свијеће и потражише мјеста за спавање, свако већ према својој жељи и навици: магарац леже на ђубре, пас иза врата, мачка на топли пепео крај огњиште, а пијетао сједе на пречагу. И како су били уморни од дугог пута, убрзо и заспаше. Кад прође поноћ и разбојници издалека видјеше да у кући више не гори свјетло и да све изгледа мирно, проговори харамбаша:

- Нисмо смјели овако насјести, - и посла једног да оде и претражи кућу. Тај затече све мирно, па оде у кухињу да запали свијећу и како је од ужарених, сјајних мачкиних очију помислио да је прави жар, он принесе њеним очима сумпорно дрвце да га упали. Али мачка није знала за шалу већ му фркћући скочи у лице и изгреба га. Он се грдно уплаши, потрча и хтједе да излети на задња врата и нагази на пса. Пас скочи и угризе га за ногу. А кад потрча преко дворишта и наиђе на ђубриште, магарац се ритну и опали га задњим копитама. А пијетао, који се од буке пробуди, закрешта са пречаге: - кукураку! Тад потрча разбојник, што су га ноге носиле, своје харамбаши и рече:

- Ах, у кући је грозна вјештица, сунула ми је у лице и огребала ме својим дугим канцама, пред вратима сједи човјек с ножем, тај ме је убо у ногу, на дворишту лежи нека црна неман која ме је звизнула тољагом, а горе на крову судија и виче: - Овамо с том хуљом! - па сам једва живу главу спасио. Од тада се разбојници више не усудише да уђу у кућу, а четворици несудојених бременских музиканата кућица се толико допала да више нису хтјели из ње.

А ономе ко је задњи причао још бриде уста од причања.

*Бремен - град у Њемачкој